

ŽELIM NAJPRIJE VOLJETI I TEK ONDA, USPUT I ŽIVJETI (ZELDA FITZGERALD)

ROKO I CICIBELA

I umrli su siromašni i zagrljeni

‘ŠTA NAN VIŠE TRIBA...’

Poteštata Ivo Tartaglia
i Roko - uprizzorili su ih
Boško Papić i Ivan Baranović

To je bilo ka u priči, Roko nije jema ništa, Cicibela još i manje... – prošlo je više od četiri desetljeća od ovih legendarnih Oliverovih stihova i opjevana ljubavne priče “Romea i Julije” iz splitskog Varoša, no mi smo htjeli priču o “siromaškoj ljubavi” čuti iz prve ruke. A kako Cicibela baš i ne voli puno pričati, radije je otišla na gajetu privezanu na Matejušci, skuhati svom Roku brujet, štoriju nam “pripovijaju” dva muška lika – Roko, muž, i Ivo Tartaglia gradonačelnik Splita (od 1918. do 1928.) koji je pomagao ovaj ljubavni par.

Sve za Dujku

– E’ moj poteštate, lipo je vidit’ elektriku na ulici, lipo nan svitli naš grad i moja Varoš. Bravo – čestita i hvali dr. Ivu Tartagliu ribar Roko. Ovaj siromašni Varošaniin, sjedi na skalama na Tomića stinama, prati događaje na Matejušci, ribarskoj luci starih Splićana, ispija svoju dozu alkohola i baca “batudu” s omiljenim poteštatom. U dir gradom svaki dan ide Tartaglia, i nakon pozdrava i čakule s bogatima, plemićima, znanstvenicima, glumcima, spusti se on i do siromaškog dijela grada, do težaka i ribara. Upita i njih za zdravlje, žene, dicu...

– Ja i Cicibela po starom, kod nas ima svega u izobilju, i ljubavi i besparice. Kad ulovin puno ribe u mriže, onda je dobro. Nešto ostavimo sebi u teču ili na gradele, a ono drugo zaminimo za vino, crno uvik! Malo za duvan i krov, a ponekad i za koji komad mesa, ako bude sriće. A šta nan više i triba, kada se volimo. Ka’ ljudi se volimo i grlimo, pa nam je uvik oko srca teplo – odgovara Roko, sin konopara koji je ljubavno gnijezdo sa svojom Cicibelom pravim imenom Dujka, svio na staroj gajeti na Matejušci.

Srećom, ova brodica je bila malo manje trula, pa se Roko nada da će preživjeti neku neveru više nego one prve dvije gajete koje im je more potopilo. – Pripala mi se bidna Cicibela kada smo ostali bez doma, no dobro je naš gradonačelnice, sada kada smo na suvom. A i oni tvoji iz poglavarstva nam obećaju po’ starost neki stan. Ma bitno je da smo nas dvoje skupa – provocira Roko dr. Ivu, koji ga zna često zezati kako je pravi gospodin jer su on i Cicibela imali i pravo vjenčanje 1903. godine, prvo ceremoniju u crkvi sv. Križa, a zatim i proslavu s kumovima u oštariji, uz hektolitru vina.

– Triba pravu ljubav proslavit! Pa da san mojoj Cicibeli sav svoj svit. Je malo siromaški, ali je od srca – brani svoju zaljubljenost Roko, pragmatičnom gradonačelniku koji je “puno dobrega za Split napravija”.

Jadna Belina

No jedno mu je Roko spočitavao – nije uspio zaštititi njegovog i Cicibelina psa Belinu. Kako nisu imali djece, ovaj neobičan par prigrlio je Belinu, koju je usmrtio jedan “gospodin” kojem je smetao njezin lavež! Uspjeli su oni i to prigrmiti u svom složnom životu punom ljubavi, uz tek malo svada, ali zato u potpunosti oskudici.

I premda je njegova Dujka, siromašna kao i on, kći nosača rođena u Ulici sv. Frane uz Matejušku, dobila nadimak Cicibela, a tako su imućni Splićani nazivali – mačke, ona mu je bila sve!

Tu beskrajnu ljubav prepoznali su svi, a Grad se i pobrinuo za njih u starosti – smjestili su ih u maleni stan u centru grada, no htjeli su oni biti bliže svojoj Matejušci, pa su na Soluratu našli trošni stancić, bez komfora i svjetla, no njima je jedino bilo važno da su – skupa!

A legenda kaže kako su i umrli zajedno, zagrljeni u zimu 1936./1937. godine.